

Kahfurto veya İçsel Kafes

Süryanicenin Surayt lehçesi, içsel kafes konusunda şöyle bir veciz söz vardır: **“Nufkina mi kahfurtaydan – Kahfurto’muzdan çıkalım.”**

İnsan sosyolojisinin derin katmanlarında saklı duran bu veciz söz, binlerce yıllık bir hakikatin yankısını taşır. Çünkü **darlık da, tıkanmışlık da, sıklık da önce insanın iç ikliminde başlar**. Zira içsel kafesinden çıkamayan biri için dış dünyanın bütün ufukları daralır; özgürlüğün anlamı gölgelenir. Kadim bir hikmetin dediği gibi: **“İçini aydınlatmayanın dışı genişlese de fayda etmez.”**

İçsel kafes, insanı daraltan; düşüncenin kanatlarını kısaltan; ruhu görünmez duvarlarla sıkıştıran bir hâlin adıdır. Süryanicede işte bu hâl **“kahfurto’dan çıkmak”** olarak ifade edilir. Çünkü iç dünya genişlemeden dış dünyanın darlığı genişlemez; sıklık, derinliğe dönüşmez. Bu nedenle **“kahfurto’umuzdan çıkmalıyız.”** Yani bizi daraltan içsel hâlden daha geniş bir varoluş hâline geçmeliyiz.

Bu hâl, insanın kendi iç ışığını kismaya başladığı yerde filizlenir; kişinin hem kendisiyle hem hayatla kurduğu bağı örseler. İnsan, içindeki bu kafesi kırmadan hakikatin genişliğine açılmaz; dünyayı bütünlüğüyle göremez. Çünkü özgürlük, dışarıda başlayan bir hâl değil, içeride uyanan bir sırdır.

Kahfurto, balçıktan yapılmış bir kap gibidir: Dar, sık ve ağır. Ve kim bu kabın içindeyse, dışarıda özgür olduğunu sanması sadece bir yanılsamadır. Mecazi anlamıyla **“Kahfurto”**, ruhun sıkışmış hâlidir; düşüncelerin, duyguların, umutların ve korkuların iç içe geçip oluşturduğu kişisel bir hapisanedir. Ondan çıkmadan insan ne geniş düşünebilir, ne derin hissedebilir, ne de gerçek bağlar kurabilir. Kendini bulma ümidiyle yola çıkanların bu gerçeği göz ardı etmemesinde fayda vardır. Çünkü gerçek yolculuk, önce kendi **kahfurto’umuzdan çıkmakla** başlar. İçimizdeki dar alan genişlemeden dış dünya genişlemez.

Ama bazıları kendini bulma ümidiyle yola çıkar ve... **kahfurto’dan çıkmak** yerine onu taşır başka bir pencereye. Bir öğretiyeye tutunur, bir rehber sarılır; **“Artık kendim**

olacağım” derken aslında kendisi olmayan şeylere dönüşür. Bulunduğu pencereden çıkmak isterken, bu kez başka bir pencereye hapsolür. Çerçevesi değiştirip özgürleştini zanneder; oysa sadece hücre değiştirmiştir.

Kendini bulma yolculuğunda bulduğı şey; daha dar bir hayat, daha kırılğan bir ruh, daha kapalı bir kalp. Yani başka bir kahfurto—ama bu kez daha kirli olur.

Ve zamanla fark edilir ki; kendini bulma arzusıyla öyle bencilleşmiştir ki tanınmaz hâle gelmiştir. Öyle kırııcıdır ki, ona selam vermeyen herkesi düşman sanır. Öyle alingandır ki, en küçük söz bile kavga sebebidir. Öyle kopmuştur ki, bağ kurmayı özgürlüğe tehdit görür. Öyle daralmıştır ki, hayatı tek bir görüşün içine sıkıştırır. Öyle küçülmüştür ki, bir gölge gibi dolaşır; en çok da kendisine zarar verir. Öyle kapanır ki, herkesi dışarıda bırakmayı olgunluk sanır. Öyle kasılır ki, en ufak eleştiriyi ihanet kabul eder. Öyle yabancılaşır ki, **“kendini bulma”** adı altında herkese karşı dışlayıcı bir tutuma bürünür.

Ve insan içinden istemsizce şu soruyu fısıldar: **“Eğer kahfurto’dan çıkmak buysa, keşke hiç çıkmasaydın.”**

Çünkü bazıları kendini bulma yolunda büyümesi gerekirken küçülür; genişlemesi gerekirken daralır; derinleşmesi gerekirken yüzeyselleşir.

Hayatın bütün boyutlarından beslenmek yerine tek bir pencereye sığınır. O pencere zamanla bir duvara, o duvar bir hücreye dönüşür.

Sonunda ise, mutlu olmak isterken herkesi tüketen; huzur ararken herkesi yoran; **“kahfurto’dan çıkacağım”** derken kahfurto’ya daha çok sıkışan; **“kendim olacağım”** derken kendine bile yabancılaşan doymak bilmez bir kişiliğe dönüşür.

Oysa kendini kaybetmenin en hızlı yolu, aydınlanma adıyla karanlık bir çukura inmektir. Gerçek dönüşüm; insanın kendini büyütürken kimseyi küçültmemesi, bağlarını koparmadan özgür olması, kendisi olurken kendine zarar ermemesidir.

Ve en önemlisi: Bir pencereye değil, **hayata açılmaktır**. Kahfurto'sundan samimi bir farkındalıkla çıkabilenler, gerçek özgürlüğe ve derinliğe ulaşanlardır.

Yusuf Beğtaş